

Sygn. akt I CSK 425/18

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa M. P. i B. P.

przeciwko [...] J. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 lutego 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 6 października 2017 r., sygn. akt IV Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów łączną kwotę
2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 października 2017 r. Sąd Okręgowy w W., po rozpoznaniu apelacji powodów M. P. i B. P. oraz pozwanego [...] „J.” S.A. w W. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 lutego 2015 r. zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji tylko w ten sposób, że zastąpił datę „10 lipca 2013 r.” na datę „3 lipca 2012 r.”, w pozostałym zakresie obie apelacje oddalił i rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Z ustaleń faktycznych oraz ocen prawnych Sądu Rejonowego, przyjętych przez Sąd drugiej instancji wynika, że w trakcie wykonywania prac budowlanych w sąsiedztwie nieruchomości powodów pozwana Firma uszkodziła wodociąg doprowadzający wodę, m.in. do posesji powodów i w rezultacie zalania nieruchomości doszło do szkód dochodzonych w sprawie. Podstawą prawną odpowiedzialności pozwanego za szkodę był art. 435 k.c. Zmiana daty w wyroku Sądu drugiej instancji wynika z uznania, z powołaniem się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2013 r. V CSK 379/11, że odpowiedzialność pozwanego powstała z chwilą samego zdarzenia wyrządzającego szkodę.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 321 § 1 i art. 193 § 2¹ i 3 k.p.c. oraz art. 328 § 2 w związku z art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., a także art. 286 i 381 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania.

W odpowiedzi powodowie wnieśli o nieprzyjmowanie skargi do rozpoznania, ewentualnie jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany, bez powołania art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wskazał na oczywistą zasadność skargi. Tłumaczył to tym, że powodowie nieskutecznie rozszerzyli powództwo o odsetki,

więc ich zasądzenie było orzeczeniem ponad żądanie, a ponadto Sąd drugiej instancji nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacji, w tym zarzutu „15” dotyczącego odsetek oraz zarzutów „7-14” dotyczących oceny dowodów.

Wprawdzie skarżący zamieścił wykaz kilkunastu orzeczeń Sądu Najwyższego na poparcie swoich racji, to jednak zapomniał, że oczywistość skargi musi wynikać z takich wadliwości prawnych, które zaskarżone orzeczenie dezawuuują, a mając kwalifikowany charakter sprawiają, że orzeczenie to nie powinno się utrzymać. Postępowanie kasacyjne jest nadzwyczajnym postępowaniem odwoławczym dotyczącym prawomocnego orzeczenia sądowego, nie może prowadzić do weryfikacji tego orzeczenia na kształt trzeciej instancji sądowej. Mając więc ogólne przesłanki tego, co stanowi o oczywistości skargi, o czym jest mowa w uzasadnieniu wniosku, musi się to przenieść na okoliczności konkretnie rozpoznawanej sprawy. To w uzasadnieniu wniosku nie nastąpiło.

Oczywistość dotycząca nieskuteczności rozszerzenia powództwa przez powodów o odsetki nie ma miejsca, zwłaszcza odkąd Sąd Najwyższy na gruncie niejednolitego orzecznictwa sądowego wypowiedział się za tzw. doręczeniem sądowym, w uchwale siedmiu sędziów z dnia 11 grudnia 2018 r. III CZP 31/18. Wcześniej stanowisko dot. interpretacji art. 132 § 1 oraz art. 132 § 1¹ k.p.c. było podobnie prezentowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2016 r. III CZP 95/15; wyroki Sądów Apelacyjnych: w Poznaniu z dnia 12 października 2017 r. I ACa 397/17; w Katowicach z dnia 23 listopada 2016 r. V ACa 193/16 oraz z dnia 18 stycznia 2013 r. V ACa 673/12). Nadmienić należy, że odsetki w tej sprawie mają charakter marginalny, istota sprawy sprowadza się do odpowiedzialności za szkodę i wysokości należnego odszkodowania.

Braki uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji są widoczne, ale również wobec przesądzenia odpowiedzialności pozwanego, o czym świadczą przyznane odsetki, powództwo i jego rozszerzenie o odsetki zostało uznane przez ten Sąd. Pozwany szukając pretekstów próbuje kontynuować dyskusję dotyczącą ustalenia stanu faktycznego, a to na poziomie skargi kasacyjnej jest z jej natury niedopuszczalne (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w treści postanowienia, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw